

de pe doc, improșcând în jur și urmărind peștișorii prin ochelarii de scufundător. În care și-a ținut respirația și a plutit ca un mort. Și nu s-a gândit la cuvântul ăla. *Mort*. Și-ar dori din tot sufletul să se mai poată juca din nou așa. Dar acum el este un războinic. Un războinic cu un cod de conduită.

Îți atinge buzunarul gol. Își imaginează carnețelul pe pernă. Trebuie să țină minte să noteze asta:

Uneori, pare că încalci regulile atunci când respecti un străvechi cod de conduită.

— Am fost foarte ocupat, spune Cooper.

Ridică găleata roșie și aleargă spre marginea lacului. Stă cu gleznele în spuma galbenă și sigură, printre buruienile putrede, și umple găleata până sus. Pășește încet, ca să nu verse vreo picătură, și toarnă apa în șanțul de apărare. Cu aceeași repeziciune cu care o toarnă, apa se scurge în nisip și dispare. Aduce o altă găleată plină. Se stropește pe picioare, alergând. Toarnă apa în șanț. Apa dispare din nou.

Pământul are o gaură mare înăuntrul lui.

— Cooper, spune Caddie, coborând dealul.

— Ce-i?

— Dă-mi mie găleata.

Caddie scoate un oftat la fel de adânc ca o groapă săpată până în China.

— Și caută-mi niște frunze să câptușim șanțul, să nu se mai scurgă apa. Umplu eu găleata. Tu dă-i bătaie.

Cooper aleargă cu ochii în pământ, uitându-se după frunze. Calcă pe ace și conuri de pin și pe ierburile din nisip. E cât pe ce să calce în picioare o broscuță cenușie. Se gândește la Amicus și la cât de mult i-ar plăcea acestuia să înoate într-un lac adevărat când va crește mare, așa că se îndreaptă spre cabană.

— Frunze verzi! strigă Caddie, în timp ce el ocolește vârful dealului.

— Cele mai verzi! îi strigă el înapoi.

Ușa de plasă se deschide scârțâind. Se închide trântind.

— Șterge-te pe picioare! îi strigă mama. Vine tata și știi cum ține el la cheștiile astea.

Cooper se șterge deja pe picioare. Mai întâi un picior, apoi celălalt. *Cheștiile astea. Cheștiile astea. Cheștiile astea.*

Amicus îl vede apropiindu-se și ridică capul. Cooper îi mai dă o granulă de mâncare, pentru ca

Mama îi mută rucsacul pe podea.

— Ooo! Ce-ai băgat în el? întrebă ea. Pietre?

Cooper încuviințează scurt și ea scutură din cap. Își scoate carnețelul din buzunar. Se apleacă peste masa de bucătărie.

Uneori e greu să faci deosebirea între secrete și adevăr.

Urcând în cameră să-l ia pe Amicus, trece pe lângă Caddie, care coboară scările cu valiza. Buf, buf, buf...

Acvariul e greu. Cooper îmbrățișează sticla rece și îl cară în bucătărie.

— Să nu-mi zici că iei tâmpenia aia de broască după tine la cabană, spune Caddie. Și-așa sunt vreo câteva milioane acolo deja.

Dă la o parte un teanc de prosoape, ca să-i facă loc pe blat.

— Amicus are nevoie de mine, spune el, așezând acvariul lângă ketchup, muștar și murături.

— Și ce te faci dacă încurcăm lucrurile și credem că e un hamburger?

Caddie ia sticla de ketchup, ridică un colț al foliei de protecție și se preface că toarnă ketchup pe broască.

— Of, Caddie, spune mama.

— Nuu, spune Cooper, presând cu putere la loc colțul foliei de protecție.

Caddie n-ar face niciodată așa ceva, știe prea bine.

Când mama spune „Adu-mi iedera”, Caddie aduce barca de pescuit în miniatură, din sticlă, umplută cu pământ. Un dar din partea vecinilor, la înmormântarea Bunicului. O să se spargă dacă o scapă Caddie din mâini. O să se spargă și o să frângă inima mamei în milioane de bucățele.

— Tata n-o să aibă grijă de ea cât lipsim.

— N-o să aibă grijă de nimic, spune Caddie.

— Of, Caddie, repetă mama, dar Cooper crede ce spune Caddie.

— Poți să fii responsabil cu udarea plantelor din cabană, Cooper.

Mama îl bate pe umăr.

— O dată pe săptămână.

— Vrei să zici cu udarea plantei, spune el.

— Poate o să luăm și altele, spune ea.

— OK.

Va uda iedera o dată pe săptămână. Știe că n-are cum să moară, pentru că e deja moartă. Dă pagina în carnețel.

Cărăbuși de iunie

— Cooper, acuși vine pizza, îi strigă mama din bucătărie. Caddie, ajută-mă, te rog, să pun masa.

Cooper aleargă la fereastra sufrageriei. Pizza cu salam este preferata lui. Supraveghează strada în așteptarea mașinii de livrări, cu semnul *Piping Hot Pizza*¹ pe capotă. Mașina seamănă cu un taxi.

O fată trece clătându-se pe bicicletă. Farurile scліesc ca licuricii în umbră. Și, în acea clipă, un cărăbuș de iunie se izbește de plasa ferestrei cu un zgomot brusc și un bâzâit frenetic de aripi. Cooper clipește, surprins. Bagă mâna în buzunar, își scoate carnețelul care încapă numai bine acolo și creionul bont și face o însemnare doar pentru el.

Coleopterele sunt niște gândăcei și ar trebui să se cheme cărăbuși de mai, nu de iunie, pentru că suntem încă în mai.

¹ În traducere, *Pizza fierbinte, abia scoasă din cuptor* (n. trad.).

— Ce vrei să bei, Coop? zice Caddie.

Cooper dă un bobârnac plasei. Cărăbușul își strânge picioarele, se luptă pentru prețioasa lui viață. Cooper se gândește acum la vânătoria de insecte cu Bunicul. Borcane peste borcane cu coleoptere, cicade și, preferatele lui, Lampyridae. Licurici. Licurici magici, sclipitori. Încă mai aude vocea Bunicului. „Poftim, băiete. O lanternă la borcan.” Vede privirea Bunicului, cenușie și temătoare. Îi vede mâna cum scapă vâsla, cum se agață de marginea bărcii. Se întreabă dacă Bunicul s-a luptat pentru prețioasa lui viață.

Nu te gândi la Bunicu'. Nu te gândi la Bunicu'. Nu te gândi la Bunicu'.

Gândește-te la vacanța de vară. Fără profesori care să-l supravegheze. Fără colegi care să-l imite pe la spate. Fără nimeni care să spună „Băiatul ăsta e tare ciudat”.

A trecut de clasa a cincea fluierând. „Cooper poate citi la nivel de facultate”, i-a zis consilierul mamei lui. „Poate citi tot ce-i pui în față.” Și chiar asta face. Citește până și enciclopedii. Și chestii pe care n-ar trebui să le citească, precum revistele lui Caddie și cărțile ei de domnișoară. Citește mai mult decât